

Juan José Millás: *Cuentos de adúlteros desorientados* (Fortællinger om ægteskabsbrydere i vildrede), pp.99-102. Barcelona: Lumen (RHM) 2005.
Agent: Mercedes Casanovas.

Hårtørreren og strømpebåndet

Ægteskabsbryderen købte en hårtørrer til sin kone og et rødt strømpebånd til sin elskerinde, men en uforklarlig forveksling fik ham til at lægge gaverne under de forkerte juletræer juledag. Konen, som gav sig af med jogging og tennis, troede, at strømpebåndet var et af de her pandebånd, som sportsfolk bruger til at opsamle sveden på panden, og tog det i brug allerede samme aften, da hun skulle ude at jogge. Elskerinden på sin side var vant til, at han kom med instrumenter til kønslig brug indkøbt i sexshops og isenkræmmere, og antog hårtørreren for at være et nyt apparat til deres elskovslege, så hun beordrede ham til at klæde sig nøgen, satte strøm til og rettede luftstrømmen mod ægteskabsbryderens følsomme dele, og han for sin del stønnede, som om det ophidsede ham, skønt hans jamren ikke blev ledsaget af de sædvanlige mekaniske manifestationer i lyskeområdet. Nedslået skiftede hun den varme luft ud med den kolde, og skønt han vred sig og forsøgte at sætte en liderlig mine op, bemærkede hun, at det ikke fungerede.

"Lad være med at lade som om," sagde hun. "Det gør mig rasende, at du forsøger at narre mig."

"Nej-nej, jeg er vild med det, jeg sværger. Vil du gerne have, jeg gør det på dig?"

"Det kan du lige vove på."

Eftermiddagen endte skidt, og ægteskabsbryderen tog trist til mode tøjet på og gik ned ad Serrano-gaden, hvor han nostalgisk betragtede julepynten i gaderne og overfloden af lys i udstillingsvinduerne. Han mindedes sin egen forargelse som nygift over nogle af hans kollegers seksuelle opførsel. Han var selv blevet henfalden til de samme laster, som han dengang kritiserede, men han begyndte at blive træt af dobbeltlivet, der på det senere havde givet anledning også til andre forvekslinger, såsom den dag han kaldte sin kone ved sin elskerindes navn. De stod ude i køkkendet og var ved at gøre aftensmaden klar med planer om at gå tidligt i seng, fordi hun skulle til maraton dagen efter, da ægteskabsbryderen sagde til hende:

"Prøv at se, Luz, der er dyr i den her kartoffel."

"Hvorfor kalder du mig dog Luz?"

"Fordi du jo er lyset i mit liv, ikke?"

Hans kone vidste udmærket godt, at hun ikke var hans livs lys, ej heller hans døds, at hun kort sagt overhovedet ikke lyste op, men hun valgte at lade være med at sige noget for ikke at forstyrre den ægteskabelige fred. Sin elskerinde kaldte han også nogle gange ved sin kones navn.

"Hør du, jeg er altså ikke nogen kone," plejede hun at sige, "jeg har kæmpet hele mit liv for ikke at være en kone, heller ikke din."

Senere, da det hemmelige forhold gik hen og blev institutionaliseret, begyndte ægteskabsbryderen at efterlade sin hæmmorroidecreme på elskerindens badeværelse i takt med, at årene gik, og hans mentale uorden blev værre. Der var dage, hvor han forventede at se sin kone træde ind ad døren i træningsdragt og løbesko, men i stedet var det elskerinden, som kom ind iklædt sin bredskyggede hat og den gennemsigtige bodystocking, der var gået hen og blevet en hjemstavns-genstand ude af stand til at ægge ham. Nu måtte han for at blive ophidset tænke på sin kone, der kom svedig tilbage fra sin jogging eller sit tennisspil. Han lod, som om han elskede med elskerinden, men det var sin kone i en pervers udgave, han tænkte på. Denne hele forvirring var kulmineret i ombytningen af strømpebåndet og hårtørreren. Hvad skulle han gøre?

Samme aften tog hans kone ud at løbe med det røde strømpebånd om hovedet, mens han selv blev hjemme og blev grebet af en ustyrlig seksuel ophidelse. Senere forsøgte han at komme i lag med hende i køkkenet og bagved døren til soveværelset, men hun levede efterhånden kun for sporten og fandt måder at undgå ham.

"Vi boller aldrig," sagde han i sengen.

"Og hvorfor skulle vi dog også det?"

"Det ved jeg ikke, sådan for at lave et eller andet."

"Hvis du vil lave noget, skulle du tage at lave nogle mavebøjninger, du har god brug for dem."

Ægteskabsbryderen stod op og lavede nogle mavebøjninger, men noget inden i ham sagde ham, at det ikke var det samme som det andet. Næste dag, da hans elskerinde slog ham gentagne gange oven i hovedet med hårtørreren for at se, om det kunne ophidse ham, fik han en hjerneblødning.

"Hvor er jeg?" spurgte han, da han et øjeblik var ved bevidsthed.

Hun sagde til ham, at han var hjemme, og lod, som om hun var hans kone, for at hjælpe ham med at få en god død.

"Dette liv er noget rod," sagde han og overgav sig med glæde til dødsqualerne.

Oversat af Sara Høyrup / www.hoyrup.biz